

2. APLICAREA ÎN TIMP A LEGII PROCESUAL CIVILE

1. Nu se aplică dispozițiile legii noi de procedură:

- a. proceselor începute după intrarea acesteia în vigoare;
- b. proceselor în curs de judecată la data intrării acesteia în vigoare;
- c. probelor administrate la data intrării acesteia în vigoare, în cadrul proceselor începute sub legea veche.

2. Hotărârile judecătorești:

- a. rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul;
- b. sunt puse în executare conform legii de procedură civilă în vigoare la data formulării cererii de executare silită;
- c. sunt puse în executare conform legii de procedură civilă în vigoare la data pronunțării hotărârii.

3. În caz de trimitere spre rejudecare a cauzei, după intrarea în vigoare a legii noi:

- a. se vor aplica dispozițiile legale privitoare la competență în vigoare la data când a început procesul;
- b. în cazul în care instanța investită este desființată, dosarele se vor trimite din oficiu instanței competente potrivit legii noi;
- c. se vor aplica dispozițiile legale privitoare la competență în vigoare la data pronunțării deciziei prin care s-a dispus trimiterea spre rejudecare.

4. Administrarea probelor se face:

- a. potrivit legii în vigoare la data începerii procesului;
- b. potrivit legii în vigoare la data administrării lor;
- c. potrivit legii în vigoare la data întocmirii actelor și producerii faptelor care fac obiectul probațiunii.

Răspunsuri

**2. APLICAREA ÎN TIMP
A LEGII PROCESUAL CIVILE**

1. **b**

2. **a, b**

3. **a, b**

4. **b**

TESTE RECAPITULATIVE PENTRU EXAMENUL DE PRIMIRE ÎN PROFESIA DE AVOCAT

TEST NR. 1

1. Judecătorul:

- a. poate recalifica o cerere de intervenție intitulată „accesorie” în cerere de intervenție principală, dacă aceasta cuprinde o pretenție formulată de intervenient împotriva reclamantului și pârâtului, fără a fi obligat să pună aceasta în discuția părților;
- b. nu poate dispune administrarea unor probe dacă părțile se opun, atunci când este vorba despre drepturi de care acestea pot dispune;
- c. poate invoca din oficiu excepția lipsei capacității de exercițiu, inclusiv în apel.

2. Excepția de necompetență teritorială a instanței în cazul:

- a. cererii de tăgadă a paternității poate fi invocată de instanță din oficiu;
- b. acțiunilor posesorii poate fi invocată numai de pârât, prin întâmpinare;
- c. cererilor introduse împotriva unui consumator poate fi invocată de instanță din oficiu, însă pârâtul poate solicita ca cererea să fie judecată de instanța sesizată de reclamant.

3. În caz de transmisiune a calității procesuale cu titlu particular:

- a. instanța poate să introducă din oficiu succesorul cu titlu particular în proces, chiar dacă părțile se opun;
- b. succesorii universalii sau cu titlu universal nu pot fi scoși din proces;
- c. succesorul introdus în proces poate solicita readministrarea probelor și administrarea de noi probe.

4. Mandatul judiciar:

- a. încetează prin moartea mandantului;
- b. acordat de persoana fizică mandatarului neavocat se dovedește cu înscris autentic;
- c. acordat mandatarului neavocat pentru reprezentarea în fața primei instanțe conferă acestuia dreptul de a exercita calea de atac împotriva hotărârii, fără a fi nevoie de o nouă împuternicire.

5. În cazul cererii de chemare în garanție:

- a. formulată de pârât după primul termen de judecată, instanța va anula cererea ca urmare a constatării decăderii din dreptul de a formula cererea;
- b. va respinge încuviințarea în principiu a cererii formulate de reclamant după terminarea cercetării judecătorești;
- c. instanța nu poate dispune disjungerea și judecarea acesteia separat.

6. Nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări:

- a. în cazul în care actul de procedură este efectuat de o persoană pusă sub interdicție personal;

Răspunsuri cu explicații

TEST NR. 1

1. c

Întrebarea se referă la rolul judecătorului în procesul civil, făcând parte din tematica referitoare la principiile procesului civil.

Răspunsul de la lit. a este greșit, întrucât, deși, conform art. 152 C. pr. civ., cererea greșit denumită este valabilă, iar, potrivit art. 22 alin. (4) C. pr. civ., judecătorul este cel care restabilește calificarea juridică corectă, el nu poate face acest lucru fără să-l pună în discuția părților, pentru că ar încălca principiul contradictorialității, așa cum rezultă din chiar textul art. 22 alin. (4), care se coroborează cu cele ale art. 14 alin. (5) și art. 224 C. pr. civ.

Răspunsul de la lit. b este, de asemenea, greșit, pentru că, potrivit art. 22 alin. (2) C. pr. civ., judecătorul poate dispune administrarea oricăror probe necesare aflării adevărului (în opinia sa), chiar dacă părțile se opun. A nu se confunda această atribuție a judecătorului cu cea privind calificarea juridică exactă a cererilor, atribuție ce poate fi limitată de voința părților, ca o aplicație a principiului disponibilității, în condițiile art. 22 alin. (5) C. pr. civ. Aflarea adevărului nu este însă la latitudinea părților, reprezentând menirea fundamentală a judecătorului.

Răspunsul corect este ultimul, respectiv cel de la **lit. c**, pentru că, potrivit art. 56 alin. (3) C. pr. civ., lipsa capacității de exercițiu poate fi invocată în orice stare a procesului [cu respectarea regulii *non omisso medio*, prevăzută de art. 488 alin. (2) C. pr. civ., dar întrebarea se referă la apel], preluând, astfel, din regimul juridic al nulităților absolute prevăzut de art. 178 alin. (1) C. pr. civ. și, respectiv, al excepțiilor absolute, rezultând din art. 247 alin. (1) C. pr. civ., potrivit cărora nulitatea absolută, respectiv excepțiile absolute pot fi invocate din oficiu de instanță (judecător).

2. a, c

Răspunsul de la lit. a este corect, pentru că acțiunea în tăgada paternității este una cu privire la persoane, iar nu la bunuri, și nu se referă la un drept de care părțile pot să dispună. Așadar, nu este vorba despre norme de competență teritorială relative de la care părțile pot deroga, inclusiv prin alegerea de competență, în sensul art. 126 alin. (1) C. pr. civ., ci despre norme de competență teritorială de ordine publică. În cazul acestora din urmă, potrivit art. 130 alin. (2) C. pr. civ., încălcarea lor poate fi invocată și de instanță din oficiu.

Răspunsul de la lit. b este greșit, pentru că acțiunile posesorii sunt acțiuni reale imobiliare, or, în cazul acestora, potrivit art. 117 C. pr. civ. [care, în alin. (3), face referire expresă la acțiunile posesorii], competența teritorială este una exclusivă, aparținând instanței de la locul situării imobilului. De aceea, în ceea ce privește regimul excepției de necompetență, sunt aplicabile dispozițiile art. 130 alin. (2) C. pr. civ., și nu cele ale alin. (3) al aceluiași articol.

Răspunsul de la lit. c este corect, pentru că în acțiunile exercitate de un profesionist împotriva unui consumator (așadar, în situațiile în care consumatorul este pârât), conform art. 121 C. pr. civ., competența teritorială a instanței este una exclusivă,